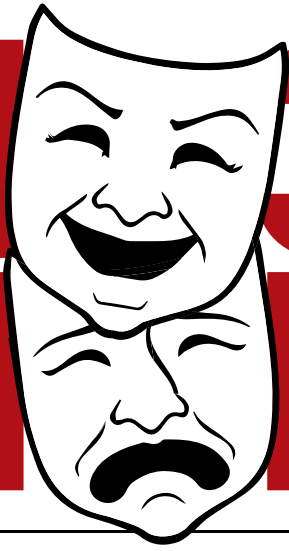

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

МАЈ 2023.

ГОДИНА XIX, БРОЈ 161

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ПРЕМИЈЕРЕ

„ФАЛСТАФ“

опера Ђузепеа Вердија
(диригент Бојан Суђић/ режија Небојша Брадић)
Велика сцена, 3. јун (19:30)

„РИБАРСКЕ СВАЂЕ“

комедија Карла Голдонија,
у режији Ане Томовић
Сцена „Раша Плаовић“, 2. јул (20:30)

„БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ“

три једночина балета на музику С. Рајичића,
Е. Јосифа и П. Коњовића
(кореографи Игор Киров/ Милош Исаиловић/ Маша Колар)
Велика сцена, 17. јун (19:30)

„МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ“

представа по истоименом роману Владимира Пиштала
(драматизација Катарина Тодоровић/ режија Марко Челебић)
Сцена „Раша Плаовић“, 6. јул (20:30)

НЕБОЈША БРАДИЋ,
РЕДИТЕЉ КОМИЧНЕ ОПЕРЕ
БУЗЕПЕА ВЕРДИЈА „ФАЛСТАФ“

Љубав нас штити од насиља, а не моралност

После четири и по деценије од последње премијере, Вердијева комична опера „Фалстаф“ поново се враћа на Велику сцену Народног позоришта у Београду. Нову поставку овог ремек-дела оперске уметности режира искусни Небојша Брадић, за диригентским пултом биће маестро Бојан Суђић, сценографију ће креирати Герослав Зарић, а костиме Марина Вукасовић Меденица. Уз солисте, Оркестар и Хор ансамбла Опере националног театра, у уметничком тиму биће и Едит Македонска/ Весна Јансенс (концертмајстори), Ђорђе Станковић (шеф Хора), Исидора Станишић (кореограф), Ана Григоровић (помоћник редитеља), Владислава Канингтон (асистент сценографа) и Ивана Младеновић (асистент костимографа). Премијера је заказана за 3. јун (19,30) на Великој сцени.

Након Маснеовог „Вертера“ (2008) и Бизеовог „Кармен“ (2012),

поново у Народног позоришту режирате оперу. Шта је било пресудно да се одлучите за поставку Вердијевог „Фалстафа“?

У првом плану су: тема која ослобађа енергију, потом карактери, духовити обрти и развијена радња. Прилика да радим „два у један“ – Шекспира и Вердија. Вероватно и сама чињеница да ово дело дуго није било на репертоару београдске Опере, а представља ослонац репертоара оперских кућа у свету. Многи су то одсуство тумачили као да „Фалстаф“ није по мери ансамбла или публике. Када ми је Никола Мијаиловић предложио да ово дело поставим на сцену Народног позоришта и да редитељско краљевство поделим са диригентом Бојаном Суђићем, за мене није било дилеме.

Верди је „Фалстафа“ написао у осамдесетој години живота, са циљем да оствари своју највећу жељу – да стекне славу у жанру комичне опере...

Да би компоновао комичну

оперу, Вердију је био потребан подстрек у виду доброг либрета. Шекспирове „Веселе жене виндзорске“ су много од своје несумњиве врцавости постигле на рачун подсмеха главном јунаку. Либретиста Ариго

ДВЕ ПРЕМИЈЕРЕ „ФАЛСТАФА“

Опера „Фалстаф“ је у Народног позоришту први пут премијерно изведена 26. јануара 1940. године, под диригентском управом Мирка Полича, у режији Ериха Хецела, са Миланом Пихлером у насловној улози. Наредна премијера одржана је 7. октобра 1978. године. Оркестром је дириговао Душан Миладиновић, режија је била поверена Младену Сабљићу, а насловног јунака дочарао је Душан Поповић.

Боито је, захваљујући изванредном литерарном сецирању текста, вратио у живот оригиналног, правог Фалстафа. Заменивши дебелка из

„Веселих жена виндзорских“ нитковом-философом из „Хенрија IV“ он је дао Вердију прилику да креира аутентично шекспировско дело што комична опера заснована на „Веселим женама“ не би могла бити.

Да ли радња приче остаје у епохи или је измештате у неки одређени, савремени, друштвени контекст?

Виктор Иго је у предговору свога „Кромвела“ писао о Мелпомени која позоришном кројачу препушта бригу за време и место драме. Као такав „позоришни кројач“, ушао сам у дијалог са „Фалстафом“ са уверењем да ће се у нашој представи мешати сва времена: универзално, историјско и савремено. Моји сарадници – сценограф Гера и костимографкиња Марина – понудили су решења која су у дослуху са Фалстафом – нашим савремеником.

Ова опера је, у жанровском смислу, мешавина „свега и свачега“?

Вердијев „Фалстаф“ се жанровски одређује као лирска комедија. То одређење омогућава да, као и у већини Шекспирових комада, имамо посла са мешавином жанрова: фарсом, комедијом забуне, комедијом карактера, чак и са елементима хорора. У самом финалу Фалстаф, сам и без пратње, изусти споро, трагикомично „Tutti gabbati“ („свако је преварен“). „Tutti gabbati“, одговарају други суморно, као да изненадан облак на час заклони сунце. Облак одлази исто тако брзо како је и наишао и опера се завршава фуриозним праском. Моје уверење је да је ова опера потврда непоправљивог оптимизма света и човечанства у сусрету са свим могућим недаћама.

Фалстаф је лик која исмева друштвени морал и наметнуте вредности, хедонистички узимајући од живота све што може, и докле може, без скрупула. С друге стране, кроз

физичка задовољства и пороке покушава да се избори са страхом од смрти...

Фалстаф живи свој живот и допушта другима да живе своје животе. Због тога плаћа цену. Без намере да лик Фалстафа идеализујем, или да га поредим са особама које имају потенцијал интелектуалне или уметничке креативности, као и чињеницу да он не исказује бригу и саосећање према онима којима је потребна помоћ, не забрављам да Фалстаф изговара свој велики говор у којем изражава хумани скептицизам према части за коју је вредно убијати и умирати.

Једна од тема овог дела је и морал који, између осталог, представља највећи испит човечности; на испиту морала свако од нас је сам, суочен са собом и са човечношћу. Ипак, Шекспир је имао другачије виђење?

Шекспир нам у својим драмама указује на важну чињеницу да моралност не штити од насиља. Штавише, оно што нам Шекспир приказује је обрнуто: моралност подстиче насиље. И, радећи за то, проузрокује смрт. Парадокс је да је оно што ми називамо моралност (као дефинисан вредносни систем, вредносне судове и забране) дато као начин заштите од насиља, док у суштини моралност стимулише насиље – према другима као што етика срама налаже, или према себи, као што командује етика кривице. Када принц Хенри каже Фалстафу да дугује Богу смрт, овај на то одговара да не би волео да му пре рока плати дуг. Шта, онда, може да штити од насиља? Шекспир нам поново нуди одговор: љубав! Љубав према себи и према другима. Мислим да се и о томе ради у Вердијевом и нашем „Фалстафу“.

■ Микојан Безбрадица ■

ГОДИШЊА АУДИЦИЈА У БАЛЕТУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Балет Народног позоришта у Београду, одржаће 4. јуна Годишњу аудицију за ангажовање балерина и балетских играча. Рок за пријављивање кандидата и кандидаткиња је 1. јун 2023. године. (пријава се може преузети на сајту Народног позоришта).

Аудиција за ангажовање три балерине биће одржана 4. јуна (12,00), а услови су држављанство Републике Србије и диплома Средње балетске школе. Рок за пријављивање је 1. јун. Потребно је приложити следећа документа: пријаву, фотокопију дипломе, фотокопију или чита-

ну личну карту, CV, фотографије портрета и балетске фотографије целе фигуре на e-mail: balet@narodnopozeriste.rs

Аудиција за ангажовање мушких балетских играча, први солиста - 1 позиција, ансамбл играч - 4 позиције, биће одржана, такође, 4. јуна у 12 часова. Страни држављани који нису у могућности да присуствују аудицији могу да пошаљу видео материјал који ће оцењивати аудициону комисију. Видео материјал треба да садржи снимак академског класа и варијације. Услов је диплома Средње балетске школе, а рок за при-

јављивање - 1. јун.

Потребно је приложити следећа документа: пријаву, скенирану диплому средње балетске школе, фотокопију или читану личну карту или пасош, CV, фотографије портрета и балетске фотографије целе фигуре на e-mail: balet@narodnopozeriste.rs

Аудиција подразумева академски клас укључујући варијацију по слободном избору на захтев комисије.

Резултати ће бити објављени до 30. јуна на сајту Народног позоришта у Београду: www.narodnopozeriste.rs

■ Р.П.Н. ■

фото: Небојша Бабић

Милош Исаиловић

КОРЕОГРАФИ МАША КОЛАР, ИГОР КИРОВ И МИЛОШ ИСАИЛОВИЋ УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ „БАЛЕТСКОГ ТРИПТИХА“

Ауторска аутентичност на путу светле будућности

Маша Колар

фото: Fanni Tutek Hajnal

Балет Народног позоришта у Београду, за сам крај јубиларне сезоне у којој обележава сто година постојања, припрема за 17. јун (19,30) на Великој сцени још једну премијеру. Реч је о „Балетском триптиху“ у оквиру којег ће троје признатих уметника из региона – Маша Колар (Хрватска), Игор Киров (Северна Македонија) и Милош Исаиловић (Србија) поставити своје кореографије на музику еминентних домаћих композитора Петра Коњовића, Станојла Рајичића и Енрика Јосифа, чија су дела већ извођена на сцени националног театра током двадесетог века.

„Веома се радујем што ћемо имати прилику да се присетимо дела наших великих кореографа, попут Димитрија Парлића, Вере Костић и Мире Сањине, на музику домаћих композитора, виђених очима кореографа данашњег времена. Ова премијера ће имати ауторску аутентичност и тежак, али и диван задатак, који се тиче свих нас. А то је да завирујући у прошлост схватимо значај садашњице и упловимо у светлу будућност“, каже за „Позоришне новине“ уметничка директорка Балета Ана Павловић.

Хрватска уметница Маша Колар у оквиру „Симфонијског триптихона“ подсетиће љубитеље балета на истоимену познату једночинку која је на музику Петра Коњовића и у кореографији Димитрија Парлића премијерно изведена 14. априла 1962. године, заједно са балетима „Рођендан инфантикне“ и „Двобој Танкреда и Клоринде“.

„У мом сегменту ради се о интерпретацији репрезентативног дела српске музике националног карактера, које је постало познато и као фолклорна балетска музи-

ка. Приступ ми неће бити дослован, а инспирацију проналазим у три међусобно повезана извора. Инспирације посежу од карактера музике *Симфонијског триптихона* која обилује разноврсним контрастним темама, ужареним ритмом плесне игре, али и мрачним атмосферама, преко традиције ручних радова којима се бавио народ, првенствено његов женски део. У том смислу, увођењем шара *Пиротског ћилима* задајем просторни оквир за кореографско обликовање до инспирације темом пролећа која је заправо скривени покретач Станковићеве приче о *Коштани*, односно приче о пробуђеној носталгији за младошћу и слободом. Веселим се узбудљивом изазову транскрипције фолклорних тема и мотива на тела данашњих балетских уметника и у савременост“, поручује Маша Колар и додаје:

„Захваљујем се Ани Павловић, уметничкој директорки Балета Народног позоришта у Београду на позиву и прилици да створим *Симфонијски триптихон*, балет на музику Петра Коњовића, као један од три сегмента вечери *Балетски триптих* - пројекта поводом јубилеја Балета Народног позоришта у Београду. Чињеница да ћу вече делити с колегама и пријатељима Милошем Исаиловићем и Игором Кировим веома ме весели и гарантује једну сарадничку атмосферу рада и стварања“, истиче наша саговорница која је професионалну плесачку каријеру започела 1986. године у загребачком Позоришту „Комедија“, а наставила 1992. године у Балету Дрезден где 1995. године добија статус солисткиње. Била је и чланица компанија „Thoss TanzKompanie“, Queensland, Aterballetto... Од 2017.

године обавља функцију уметничке директорке Балета ХНК-а „Ивана пл. Зајца“ у Ријеци.

Маша је добитница бројних престижних признања међу којима су Награда хрватског глумишта, Награда критичарског стола за изванредну плесну изведбу у

Игор Киров

Аустину (САД), Награда за изванредну плесну изведбу и Награда публике за кореографију у представи „BoNet“ (Копенхаген, Данска), Струковна награда УПУХ-а, Награда „Mary Wigman“...

Милош Исаиловић спрема једночинку „Птица, не склапај своја крила“ - кореографску реинтерпретацију истоименог балета (према либрету и у кореографији Вере Костић, те музику Енрика Јосифа), заснованог на стиховима Рабиндраната Тагоре, премијерно изведеног 7. октобра 1970. године уз драмски летопис (такође на музику Енрика Јосифа) „Стефан Дечански“.

„Мој ауторски поступак је пре свега дијалог из данашњег тренутка са кореографкињом Вером Костић. Из изворника је преузета жудња као главни покретач, гориво за ослобођење и сазревање, рушење свих кавеза и зидова. Жудња је и стваралачка и рушилачка сила која

измиче контроли и води јунакињу, птицу из наслова на лет вртоглавих

висина до болних дубина душе. Мислим да се ова тематика најречијије изражава игром, да плесачка тела у својим односима, сусретима, сукобима, виртуозношћу али и исцрпљивањем најнепосредније причају о суштини, несаломивости људскости. То је оно за чиме трагам са својим сарадничким тимом у раду на овом балету“, истиче Милош Исаиловић који је већ са 12 година започео школовање у балетској школи „Лујо Давичо“. После тога је уследила стипендија на престижној Циришкој академији, а потом ангажмани у Народном позоришту у Београду, и Битеф денс компанији где је одиграо бројне улоге.

Веома успешно води семинаре савремене игре по балетским школама и плесним центрима широм Европе, а тога је одвело у Њујорк где је радио у компанији „Circuit Debris“. Истовремено је судија на међународним и домаћим такмичењима у модерним плесовима и савременој игри.

Исаиловић је добитник је бројних награда, укључујући и Награду „Димитрије Парлић“, најпрестижније признање у области балетске уметности у нашој земљи.

Његов колега из Северне Македоније Игор Киров припрема „Поему“, балет у једном чину који је на музику Станојла Рајичића, у кореографији Мире Сањине премијерно изведен 16. маја 1945. године, заједно са „Дивертисманом“ и „Шехерезадом“.

„Поема и њезини стихови приказ су наших емоција, наших боја душе. Поема је као плес, пуна спирала, вртлога, скокова и скупљених емоција плесача као непосредни одговори на музику. Она је назна-

ка прича које потичу из наше душе, али и прилика да се доживи веома посебна веза која постоји између музике и плеса, где смо у могућности да видимо покрет плесача као музичку партитуру. Ова поема је потрага за слободом душе која никад не престаје да сања. У том тренутку сви постајемо мелодија, ритам и експресија у изражајно јаким Рајичићевим *Виолинском концерту бр 2*. Плесачи визуализују енергију музике, а ја са њима приказујем какав је осећај бити део ове *Поеме*, део ове партитуре, са могућим искушењем страсти, љубави и мира“, најављује Игор Киров, један од најистакнутијих македонских играча и кореографа који је студирао Ротердамску плесну академију у Холандији, док је у Београду магистирао у области сценских и аудио-визуелних уметности на Институту за игру.

Током играчке каријере био је члан разних реномираних европских плесних трупа, а остварио је сарадњу и са бројним угледним светским кореографима.

Паралелно са играчком каријером, у трупама у којима је наступао, радио је и мање кореографије. Године 2006. освојио је признање за најталентованијег младог кореографа на међународном такмичењу у Нагоји (Јапан).

У међувремену, свој изразито успешан кореографски опус остварио је у многим позориштима широм Европе и света – у Француској, Немачкој, Шпанији, Швајцарској, Сједињеним Америчким Државама...

Био је уметнички директор Балета сплитског ХНК-а у периоду од 2015. до 2020. године.

Добитник је бројних, престижних награда.

■ Микојан Безбрадица ■

У БЕОГРАДУ И БАЊАЛУЦИ ОДРЖАНЕ УСПЕШНЕ ПРЕМИЈЕРЕ
„УРНЕБЕСНЕ ТРАГЕДИЈЕ“, ПО ТЕКСТУ ДУШАНА КОВАЧЕВИЋА,
У РЕЖИЈИ ЈАГОША МАРКОВИЋА

Директан судар са животом

Чаролија на сцени... Бравурино... Урнебесно и трагично... Ред смеха, па онда ред нечега што изгледа страховито забрињавајуће, опомињуће... Овако су, у најкраћим цртама, звучали коментари гледалаца после премијере „Урнебесне трагедије“, по тексту Душана Ковачевића, у режији Јагоша Марковића, одржане 12. маја на сцени Народног позоришта Републике Српске у Бањалуци. После нешто више од сат и 40 минута веома надахнуте игре комплетне глумачке екипе, публика није штедела дланове да их награди вишеминутичним бурним аплаузом и узвицима „браво“. Скоро идентични утисци и реакција гледалаца, могли су се видети и три дана касније, 15. маја, на београдској премијери одржаној на Великој сцени Народног позоришта које је „Урнебесну трагедију“ урадило у копродукцији са својим колегама из Републике Српске.

Живописну галерију снажних и трагикомичних ликова убедљиво су дочарали Николина Фригановић (Ружа), Жељко Еркић (Милан), Петар Васиљевић (Невен), Нела Михаиловић (Јулка), Александар Вучковић (Коста), Сандра Бугарски (Рајна), Бранко Видаковић (Василије), Љубиша Савановић (Доктор) и Марија Недељков (Милиционерка).

Одушевљење није крио ни господин Ковачевић који је оценио да је, у позоришном смислу, видео изузетну представу која има директан судар са животом.

Према његовим речима, овај комад, писан пре 35 година, упозорава да већина зла креће из породице, која је слика друштва, из вред-

носног система.

„То је, у основи, и данас, као и тада кад сам је писао, прича о деструкцији у једној породици. Постоји дефиниција, у коју дубоко верујем, да је породица нешто што је епицентар нашег живота и један од најзначајнијих чинилаца у нашем постојању. Наша деца се уче на постулатима односа у оквиру породице. Породица је најбитнија

Копродукција представе „Урнебесна трагедија“ уједно је и прва конкретна реализација Споразума о сарадњи, верификованог пре годину и по дана у Бањалуци потписима управника две Куће - Светислава Гонцића и Дијане Грбић, а који се до овог тренутка огледао у размени неколико представа са актуелних репертоара.

и најважнија школа у животу једног човека. У каквој породици одрасте, такав ће бити човек“... сматра господин Ковачевић који је премијеру гледао из ложе на првој галерији и кога је београдска публика на крају представе поздравила овацијама.

Без обзира на то што се радња комада дешава у времену када је и написан, пре више од три деценије, „Урнебесна трагедија“ је веома актуелна и савремена као да се одиграва сада, у овом тренутку.

„У фокусу представе је породица. Јер, она је свет у малом. И ту вам је и друштво и појединац и све генерације и сва времена. Кроз њу се све прелама“, тврди Јагош Марковић који је, уз Душана Ковачевића, како сматрају позоришни znalци, један од најбољих тумача нашег менталитета. У изјавама, одмах после премијере, сви глумци су били сагласни у

оцени да је Ковачевић написао ванвременски текст.

„Многи су поприлично били скептични према овом комаду у смислу актуелности. Међутим, са репликом коју изговара дечак Невен: *Ко сам ја?* Ковачевићев комад одједном поново постаје невероватно чудесан, ванвременски и застрашујуће актуелан посебно кроз тих неколико тематских погледа из дечије перспективе, а у светлу трагичних догађаја којих смо били сведоци почетком овог месеца“, сматра Бранко Видаковић.

Љубиша Савановић, такође, подсећа да је представа, нажалост, много добила на актуелности у претходних петнаестак дана и објашњава да један од разлога, за све то што нам се десило, лежи у чињеници што нисмо у стању да сачувамо породицу, већ смо дозволили да се она разара.

Да је текст и данас више него актуелан тврди и Нела Михаиловић.

„То не говори само о величини Душана Ковачевића као писца, већ и о томе да ми, као народ, не учимо на својим грешкама. Никако да се опаметимо... Упркос свему, овај комад поручује да је љубав најважнија. Јагош је у представи и назначио нека места која управо симболишу љубав“... каже првакиња Дrame Народног позоришта у Београду.

Подсећања ради, београдска премијера требало је да се одржи 5. маја, али је Народно позориште у Београду, због трагичних догађаја који су се догодили у Основној школи „Владислав Рибникар“ и општини Младеновац, отказало све планиране представе и активности, у периоду од 3. до 14. маја.

■ Р.П.Н. ■

АНА ТОМОВИЋ, РЕДИТЕЉКА ГОЛДОНИЈЕВЕ
„РИБАРСКЕ СВАЂЕ“

Људскост и емпатија су данас једини београдски одбране од зла

Тачно после две деценије, чувене „Рибарске свађе“ у којима је Карло Голдони успео да угради оно најбоље од комедије дел арте – архетипске ликове и духовите дијалог, враћају се у Народно позориште, у новој редитељској поставци, са новом поделом. Овога пута, на Сцену „Раша Плаовић“ (премијера је 2. јула), дух и атмосферу трга у малом медитеранском месту где се живи од аброва и где све тајне веома брзо изађу на видело, дочараће са својом брижљиво одабраном глумачком и сарадничком екипом вишеструко награђивана Ана Томовић, која је у националном театру, пре више година, с успехом режирала представе „Мајка Храброст и њена деца“ и „Роналде, разуми ме“.

„У самом уводу интервјуа, морам да кажем да је наш рад пресекао трагичан и болан догађај – убиство деце у школи *Владислав Рибникар*. Тај догађај нас је све, читаву нацију, зауставио. Јако је тешко боравити у комедији када је срце препуно туге и осећања бесмисла. Сва позоришта су зауставила свој рад. Смех је лек за многе ствари, али овде тај лек није потребан. Потребна је промена свести друштва које је огрезло у насиљу. Потребно је да као друштво учинимо све да до тога никада више не дође. Управо те мисли су сада у нашим главама док радимо свој глумачки и редитељски посао и постављамо ванвременску Голдонијеву комедију“, каже Ана Томовић за „Позори-

шне новине“ и додаје: „Позив да радим *Рибарске свађе* добила сам од Народног позоришта и директорке Дrame Молине Удовички. Намера је била да се млади глумци из ансамбла докажу кроз једну од најлепших комедија која је заштитни знак ове Куће, с обзиром на то да је она већ два пута играна. Најпре 1973. у режији Паола Мађелија, а затим и 2003. у режији Горана Рушкуча. То су биле изузетно успешне поставке које су се играле дуги низ година и које су промовисале тадашње генерације глумаца. Неки од њих, Златија Ивановић, Ненад Маричић и Бане Томашевић су и у садашњој поставци. А ту су и Ивана Шћепановић, Недим Незировић, Јован Јовановић, Ива Милановић, Тамара Шустић, Теодора Драгићевић, Драган Секулић и Вучић Перовић. Велика ми је част и задовољство да радим са овом екипом глумаца и колега“.

Од последње поставке те Голдонијеве комедије карактера, чија главна линија прати трагикомичне догодовштине двеју супротстављених темпераментних рибарских породица, прошло је тачно две деценије. Шта се, у међувремену, променило?

Поставила сам себи питање: шта је другачије у свету данас, 20 година након претходних *Рибарских свађа* и схватила сам да ни море, а ни морска обала више нису исти. То више није и не може бити романтична слика рибарског градића у ком је време стало, који живи уљубљено у својој изолованости.

КОМЕДИЈЕ

Тија

Едем

а

Године 2023. море и морска обала изложени су еколошкој катастрофи до које је довела похлепа неолибералног капитализма. Гигантски бродови у служби гигантских компанија рију морско дно грабећи рибу и остављајући иза себе пустош. Неконтролисана употреба пластике довела је до огромног загађења обале и мора, а посебно морских врста. Монопол великих компанија довео је до тога да мали рибар нема од чега да живи. У том смислу, у мом виђењу Голдонијеве комедије, то није романтична, већ помало апокалиптична слика света.

Јунаци „Рибарских свађа“, произведених на Карневалу у Венецији 1762. године, и данас, после толико времена, и упркос свему, с лакоћом комуницирају с публиком захваљујући, пре свега, својој непосредности, хумору, топлини и хуманости. Шта ћете ви избацити у први план?

Пре свега хуманост. *Рибарске свађе* говоре и о напорима једног чиновника да *прокљиви* у чему је права мука људи који су се посвађали, да их не кажњава и не затвара, већ да им приђе као човек који себе лично инволвира у потрагу за решењем. Колико често данас у судским бирократским лавиринтима наилазимо на овако личан приступ човека човеку и разумевање његове муке и борбе са егзистенцијом, као и спремности да се помогне? Људскост и емпатија су једини бедем одбране од зла у данашњем свету. То је порука коју желим да

пошаљем овом представом.

Голдони своје карактере налази у малом рибарском месту близу Венеције, а Иво Тијардовић, у чијем преводу ће се играти комад, транспонује текст у дијалекат далматинских рибара. Како се глумци сналазе у усвајању тог допадљивог, али и веома специфичног говора?

Ана Томовић сматра да је Голдони најзначајнији италијански комедиограф, који је уједно и реформатор италијанске комедије. „Он је комедију дел арте, која је у тренутку док је он живео била доминантна позоришна форма у Италији, превео у савремени облик комедије под утицајем Молијера, и дао јој истанчаније, психолошки утемељене карактере, и заплете преузете из живота. Голдони је написао 130 комедија, а *Рибарске свађе* су једна од његових најуспешнијих и најизвођенијих комедија код нас коју одликује невероватна лакоћа и природност заплета и радње, као и менталитет са којим лако можемо да се идентификујемо. Смештена је у миље у ком доминира сиромаштво, и управо је немогућност остварења љубави због сиромаштва главна тема комада“.

Језик је јако шармантан и веома инспиративан за глумце. Уз помоћ професорке Љиљане Мркић-Поповић, они га са радошћу савлађују. Језик је велики

мотор за игру. Имамо утисак да говоримо страним језиком и свесни смо да ће публици вероватно бити потребно неко време да *уђе* у представу. Велику помоћ у савладавању језика имамо и од Ненада Маричића, Банета Томашевића и Златије Оцокољић, који су играли у претходним *Рибарским свађама*, а сада играју ту старију генерацију, родитеље.

У београдском Народном позоришту режирали сте представе „Роналде, разуми ме“ (2009) и „Мајка Храброст и њена деца“ (2014) која је, између осталог, проглашена и најбољом представом националног театра у сезони 2013/2014. Какве су тренутно, скоро деценију касније, ваше емоције према теми о којој Брехт говори у тој драми? Ко је данас Мајка Храброст?

Мајка Храброст је опомена да рата не сме бити. Са великим емоцијама сећам се наше четворомесечне борбе да се тај комад, упркос свим притисцима, опструкцијама и ускраћивањима ипак постави, да се догоди уопште. А он се догодио зато што је цео ансамбл уједињено веровао у то што ради, зато што је упијао Брехтову снажну мисао и самостално проговарао на сцени. Снажна и упечатљива Душанка Стојановић у улози Мајке Храброст је предводила један изузетан ансамбл који је са срцем, душом и јаким ставом изнео ту представу која, такође, заправо, говори о хуманости.

Током досадашње каријере, на позоришним сценама у Србији и региону, поставили сте бројне представе (подједнако и класику и савремена дела) за које сте добили више значајних награда, међу којима је и она највећа – Стеријина. Да ли позориште својим деловањем може да мења свест друштва, да макар мало „дигне прашину“ и заталаса „маса“?

Апсолутно верујем у то. Верујем да док стварамо, и док играмо представе радимо нешто веома важно за читаво друштво. Причањем прича, ми окупљамо људе у тишини сале око изузетно значајних, егзистенцијалних тема. Својим деловањем трудимо се да дамо вертикалу друштву и да успостављамо систем вредности. Тако ће, надам се, бити и са *Рибарским свађама*; људи ће доћи да се насмеју, а понеће кући много више – изаћи ће оплемењени.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛЕЈИ У ДРАМИ

„Бела кафа“

Представа „Бела кафа“, по тексту Александра Поповића, у режији Милана Нешковића, биће јубиларни стоти пут изведена вечерас, 27. маја, (20,30) на Сцени „Раша Плаовић“. Признати драмски писац у „Белој кафи“ напушта своје омиљено подручје периферијског миљеа и смешта догађаје у имућну породицу фабриканта Момчила Јабучила у периоду од избијања рата 1941, па до друге половине шездесетих година. Редитељ Нешковић, који је заједно са драматургом Молином Удовички Фотез урадио адаптацију овог текста написаног крајем осамдесетих година прошлог века, није желео да се бави идеологијом комуниста, националиста, алузијама на распад Југославије из 90-их, већ систематском пропашћу породице, која је основна јединица грађе сваког друштва. Од премијере, 4. маја 2015. године, у подели је све време иста глумачка екипа -Бранко Видаковић (Момчило Јабучило), Олга Одановић (Мајка Јања), Павле Јеринић (Дели Јова), Вања Ејдус (Црква Ружица), Ненад Стојменовић (Срђа Злопоглеђа) и Нада Шаргин (Зора Шишарка). У представи се користе аудио снимци за које су били ангажовани драмски уметник Предраг Ејдус (Глас радио каскадера) и оперски солиста Небојша Бабић (Шлагер певач). Сценографију је урадила Весна Поповић, костиме Марина Вукасовић Меденица, а музику Ања Ђорђевић. Представа, редитељ Нешковић, глумци Павле Јеринић, Нада Шаргин, Бранко Видаковић и Олга Одановић, као и костимографкиња Марина Вукасовић Меденица, освојили су више значајних награда.

„Избирачица“

Комедија Косте Трифковића „Избирачица“, у режији Николе Завишића, обележиће 31. маја на Великој сцени (19,30) вредан јубилеј – десет година од премијере. Биће то, уједно, 59. извођење представе коју је до сада видело око 15.000 гледалаца. Овај познати српски комад из 19. века, у Завишићевој поставци, на непретенциозан и духовит начин осврће се на нашу традицију и наше горуће проблеме. Главну улогу Малчике - девојке за удају која не може да се одлучи између неколико просаца, тумачи Анастасија Ања Мандић, а у подели су и Драган Николић (Соколовић), Александра Николић (Јеца), Сена Ђоровић (Савета), Зоран Ђосић (Тимић), Ивана Шћепановић (Ката), Милена Ђорђевић (Милица), Иван Босиљчић (Бранко), Дарко Томовић (Штанцика), Вучић Перовић (Тошица) и Немања Константиновић (Јован). На премијери 14. маја 2013. године, а потом све до изненадне смрти, средином јуна 2015. године, улогу Тошице тумачио је Милорад Мандић Манда кога је заменио Вучић Перовић. Једно време, уместо Ивана Босиљчића улогу Бранка играо је Милош Ђорђевић; после неколико сезона, ролу Милице трајно је од Тамаре Стошић преузела Милена Ђорђевић. На 43. Позоришном фестивалу најбољих комедиографских остварења Србије „Данима комедије“ у Јагодини, 2014. године, „Избирачица“ је освојила четири награде - за најбоље редитељско остварење, за најбоље глумачко остварење, за најбољу костимографију и за најбољу сценографију.

Р.П.Н.

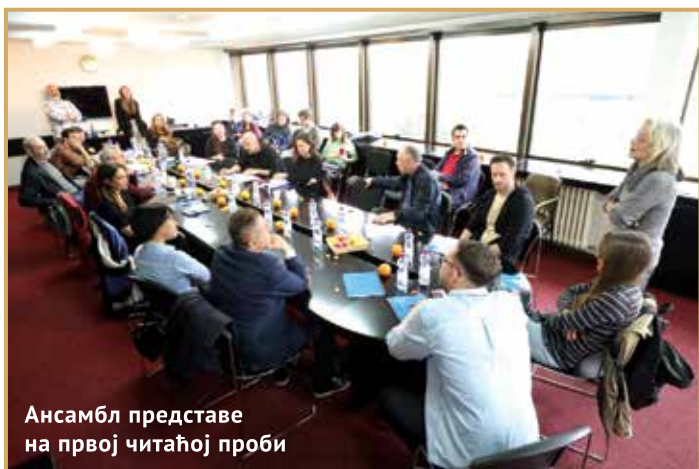
АНСАМБЛ ДРАМЕ ПОЧЕО ПРОБЕ ПРЕДСТАВЕ „МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ“, ПРЕМИЈЕРА У ОКВИРУ „БЕЛЕФА“

Прича о једном граду и једној генерацији

Ансамбл Дrame Народ-ног позоришта почео је недавно пробе представе „Миленијум у Београду“, по истоименом роману вишеструко награђиваног писца Владимира Пиштала, у режији Марка Челебића.

„Ово је роман о једном граду. Није само роман о једној генерацији, него и о Београду који је стално у позадини и он је један од ликова... Неко је, пишући о Медитерану, рекао: *Ову књигу не можете читати без свог доживљаја унутрашњег мора*. А ви не можете да радите без свог доживљаја унутрашњег града“, поручио је Владимир Пиштало уметничкој и сарадничкој екипи представе на првој читаћој проби.

Према речима редитеља Челебића „Миленијум у Београду“ је хроника једног времена испричана очима града, чудесног, просањаног и проклетог док генерацију

Ансамбл представе на првој читаћој проби

младих која га представља и личи на њега, пратимо кроз групу петоро најбољих пријатеља.

„Током друштвених промена у периоду преласка из комунизма у социјализам и распада Југославије, њихови стубови света се урушавају, а идеали почињу да бледе. Са новим миленијумом, унутрашња и спољашња деструкција Београда доводи младе који су град сањали, осећали и живели, до

тога да га одбаце, презру, а неки и напусте. Упркос честој беспомоћности његових житеља, град остаје магичан и заувек отворен за све оне који су спремни да наставе да га сањају, јер град су људи, а људи том граду никада неће престати да дају нове очи“, сматра Марко Челебић који први пут режира у Народном позоришту у Београду.

Уметничка директорка Дrame националног театра Молина Удо-

вички оценила је да је господин Пиштало написао дивну причу „о граду којег сви заједно волимо“.

„Она није толико везана за време колико за простор. Можда је највише везана за безвремени и цео простор у којем живимо, а који је онолики колико свако од нас може да добаци“, казала је Молина Удовички и истакла да јој је веома драго да се у подели налазе и неки од искуснијих глумаца који одавно нису имали премијеру.

„Сада им се пружа прилика да ураде нешто ново, другачије. Имамо младог редитеља и младог драматурга који веома добро знају шта раде. Највише волим ту комбинацију разних генерација. То увек даје праве резултате“, додала је уметничка директорка Дrame.

У подели су: Александар Вучковић (Милан Ђорђевић), Никола Вујовић (Бане Јановић), Бојан Кривокапић (Борис Петровић), Ваја Дујовић (Зора Стефановић), Зора-

на Бећић (Ирина Бојовић), Даниела Кузмановић Павловић (Олга), Небојша Кундачина (Андрија Ђорђевић) и Зоран Ћосић (Чедомир Бојовић).

У представи учествују и потписују ауторску музику, реномирани музичари, чланови познатих група: Владан Рајовић (Канда, Коца и Небојша), Бошко Мијушковић (Турбо Транс Туристи, *Straight Mickey and the Boyz*) и Дамјан Бабић (Црви, Кришке).

Ауторски тим чине: Катари-на Тодоровић (драматизација), Марија Калабић (сценограф), Марија Марковић Милојев (костимограф), Мирко Кнежевић (сценски покрет), Јован Тодоровски (асистент сценографа) и Ена Кротић (асистент костимографа).

Премијера је планирана 6. јула на Сцени „Раша Плаовић“, у оквиру главног програма 31. Београдског летњег фестивала БЕЛЕФ.

■ Р.П.Н. ■

ЈУБИЛЕЈ ПРВАКА БАЛЕТА ЈОВИЦЕ БЕГОЈЕВА

Успешне две деценије на сцени

Улогом принца Алберта у чувеном романтичном балету „Жизела“, на музику Адолфа Адама, у кореографији Леонида Лавровског, изведеном 22. маја на Великој сцени, првак Балета Народног позоришта у Београду Јовица Бегојев прославио је 20 година уметничког рада.

„Одлучио сам да јубилеј обележим овом улогом зато што је комплетна у сваком смислу – технички, глумачки и емоционално. Управо због тих карактеристика, сматрам је и једном од најтежих рола у класичном балету. Од играча захтева велику посвећеност и мукотрпан рад, јер су Албертове емоције, све време, од почетка до краја представе, прожете широким дијапазоном стања која укључују страст, срећу, лаж, стид, мржњу и тугу. За разлику од неких других извођачких уметности, балетским играчима је много теже пренети емотивно стање свог духа на публику, зато што смо ослоњени искључиво на покрет. Али, у томе

и јесте драж овог посла. Веома волим овакве комплексне и захтевне улоге, као што је принц Алберт, јер се кроз причу мењају различита осећања“, истиче Бегојев и напомиње да се искре-

савременом репертоару.

„Претходне две деценије провео сам, заиста, у дивном окружењу, радећи са светски признатим кореографима, играчима и репетиторима. Своју другу кућу – Народно позориште и све колегице и колеге, увек сам дубоко поштовао и ценио, као и они мене, надам се. Сматрам да сам заједно са свима њима бар мало допринео у смислу очувања и неговања наше културе. Такође, надам се да сам био довољно добар пример младим колегама који сада стасавају у професионалне играче и дао им жељу и мотив да наставе и остану на свом уметничком путу“, поручује Јовица Бегојев који на матичној сцени осваја љубитеље балетске уметности и другим великим улогама међу којима су, осим принца Алберта, и Крцко Орашчић („Крцко Орашчић“), Базил („Дон Кихот“), принц Дезире („Успава-на лепотица“), Шарл IX („Краљица Марго“), принц Зигфрид („Лабудово језеро“)...

■ М.Б. ■

„ОЧЕВИ И ОЦИ“ НА „НУШИЋЕВИМ ДАНИМА“ Двоструки тријумф

На јубиларним 40. „Нушићевим данима“ у Смедереву, представа „Очеви и оци“, према истоименом роману Слободана Селенића, у драматизацији Кате Ђармати и режији Велка Мићуновића освојила је Нушићеву награду за најбољу представу у целини на основу одлуке стручног жирија и Нушићеву награду за најбољу представу у целини на основу гласова публике.

Комад је премијерно изведен 4. априла ове године на Великој сцени Народног позоришта у Београду.

Реч је о адаптацији једног од најзначајнијих дела савре-

мене српске књижевности, у коме се преплићу породична и друштвена драма једне епохе.

Кроз судбину породице београдских интелектуалаца Медаковић, у периоду од 1890. до краја Другог светског рата, 1945. године, један од наших најзначајнијих драмских писаца даје приказ тадашње српске историје, из перспективе грађанске елите тог времена.

У подели су: Милош Ђорђевић, Никола Ракочевић, Александар Вучковић, Вања Ејдус, Вања Милачић, Сена Ђоровић, Ива Милановић и Никола Ристановски.

■ Р.П.Н. ■

МЛАДИ И ТАЛЕНТОВАНИ
НЕДИМ НЕЗИРОВИЋ О СВОЈИМ УЛОГАМА
У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Класика описмењује глумца

Улогама Наполеона у Толстојевом „Рату и миру“, Фредерика у „Пеликану“ Августа Стриндберга, те Владека у Слобођанековом „Нашем разреду“, млади и талентовани глумци Недим Незировић ускоро ће овом низу рола у Народном позоришту придружити и лик Ижеа, једног од јунака чувене комедије Карла Голдонија „Рибарске свађе“, у режији Ане Томовић чија је премијера планирана 2. јула на Сцени „Раша Плаовић“. У разговору за „Позоришне новине“ каже да се веома радује овој представи из више разлога,

а један од њих је и тај што ће на позоришној сцени први пут заиграти у комедији.

„Ово је већ добро познат комад у Народном позоришту, и његова претходна поставка од пре две деценије наишла је на велики одзив публике и одржала се на репертоару дуги низ година. То је, уједно, и први изазов с којим смо се суочили ми млађи из поделе. Веома ме занима како та комедија кореспондира са данашњом публиком, шта у њој може да буде актуелно данас и како ћу изаћи на крај са тим жанром с обзиром да је то прва комедија коју радим у позоришту.

Лош увек сам у првој фази рада на улози. Процес је скоро започет. Без обзира што радимо на комедији, и комад тог жанра крије своју истину и треба је наћи. То ће, уколико успе, представу држати на репертоару и понудити својеврсну терапију позоришној публици“, сматра Незировић који је глуму дипломирао на Факултету драмских уметности у класи Драгана Петровића Пелета.

У београдском Народном позоришту дебитавао је фебруара прошле године улогом студента Фредерика у Стриндберговом класику „Пеликан“, а свега неколико месеци касније уследио је нови изазов - рола Наполеона

у Толстојевом „Рату и миру“, у режији Бориса Лијешевића.

„Имао сам изузетну част да се, пре свега, бавим капиталним делом руске књижевности и да на том путовању искуство обогаћујем радом са Борисом и осталим колегама. То је квантитетом мала улога у представи, међутим изузетно је значајна с обзиром на дело Наполеона Бонапарте и његове улоге у роману и историји. Није деловало да ћу се тако дуго и темељно бавити нечим што је један мали део представе, али ми је то искуство доказало да заиста нема малих улога“, тврди наш саговорник и додаје да га је славни руски класик у „Рату и миру“ освојио универзалном истином.

„То су вечни комади. Одолевају и одолеваће времену док је света какав познајемо... Класика описмењује глумца, и чисти га од занатског вишка. Учи вас да у мисли будете јасни и прецизни. Искуство рада на таквим комадима глумцу доноси прави животни и уметнички капитал“, недвосмислен је Незировић.

Улога Наполеона, уједно, била је и његов први глумачки ангажман на Великој сцени Народного позоришта у Београду – „светог места“ са којег су своју уметничку мисију проносила нека од наших највећих драмских, оперских и балетских имена.

„Крочити на ту сцену значи бити на бранику културе и бранити духовне идеје и истине које би

требало да су темељ позоришта. Народно позориште одолевало је многим друштвеним кризама, и као такво верујем да ће у овим сулудим временима понудити трачак наде за неку топлију и бољу будућност. Део сам представа на репертоару овог театра које људи воле, о којима мисле и које им нуде питања у вези са друштвеним контекстима и феноменима који нас тиште. Тиме верујем и да сам део нечега што представља задатак и циљ позоришта и чини га неопходним и вечним делом сваког друштва“, указује Недим који је недавно, почетком априла, на Сцени „Раша Плаовић“ имао и премијеру „Нашег разреда“ Тадеуша Слобођанека, у режији Тање Мандић Ригонат.

„Да ли човек који спаси један живот, спасава цео свет? Шта уопште и коме значи доброта данас? Да ли смо довољно искрени према себи и онима које волимо? Цео комад и сваки лик у њему постављају прегршт оваквих и сличних егзистенцијалних питања који нас повезују као људе“, наводи, у најкраћим цртама, суштину те представе компоноване од четрнаест сцена-лекција чија се радња протеже на седамдесетак година, од предвечерја Другог светског рата, до почетка овог века и која прати животе десет ученика, Јевреја и Пољака, једног разреда школе у Пољској.

■ Микојан Безбрадица ■

ФЕЉТОН: СТО ГОДИНА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (8)

Улазак у „златно доба“

Током четврте деценије свога постојања (1953-1963) Балет Народного позоришта у Београду полако је улазио у онај период који је у историји нашег Националног театра остао забележен као *златно доба* београдског Балета. Тих година наш балетски ансамбл интензивно остварује међународна гостовања, бележећи значајне успехе, о којима сведоче критике и извештаји забележени у иностраној штампи. Висбаден, Салцбург, Женева, Цирих (1953), Фиренца, Беч (1955), Париз, Атина (1957), Лозана, Амстердам, Хаг, Ротердам, Брисел (1958), Венеција, Монте Карло, Варшава (1960), Каиро (1961), Единбург (1962), неки су од градова на чијим сценама се наш ансамбл представљао, претежно неокласичним балетским остварењима, али и националним балетима, што је, свакако, било од посебне важности, будући да се радило о достојним представницима кореографског и музичког стваралаштва на овим просторима. О томе најбоље сведочи извештај са гостовања у Единбургу, који доноси опис правих овација које су у свечаној фестивалској сали пратиле

извођење балета *Лицитарско срце*, а које нису престајале, све док завршно коло из овог балета није поново изведено. Тамошњи осврти критике били су сагласни у ставу да Југословени, у свом ентузијазму, стваралачкој енергији и очаравајућем шарму, немају такмаца. Слично се десило и у Висбадену, приликом извођења овог балета у кореографији Димитрија Парлића и на музику Крешимира Барановића. Тада је на позорницу изашао славни енглески композитор Бенџамин Бритн и са тог места јавно одао признање београдском ансамблу, врло се похвално изразивши о Барановићевој музици и успелом музичком уобличавању овог фолклорног балета, а декор са лицитарским призором убирао је аплауз на отвореној сцени, при самом подизању завесе.

Био је ово период који је доминантно био обележен стваралаштвом кореографа Димитрија Парлића. Међу бројним остварењима једног од наших најзначајнијих и

најплодотворнијих кореографа, која су настала у овој декади, истичу се *Симфонија C-dur* (1953), *Кинеска прича* (1955), *Краљица острва* (1956), *Рођендан инфанткиње* и *Двобој Танкреда* и *Клоринде* (1962).

Д. Сифниос и С. Гребелдингер „Чудесни мандарин“, 1957.

Па ипак, један балет је остао посебан траг, скренувши пажњу

међународне културне јавности на Балет Народного позоришта у Београду. Био је то Парлићев балет *Чудесни мандарин*, на музику Беле Бартока, премијерно изведен 1957. године, захваљујући коме је Балет Народного позоришта у Београду стекао међународну репутацију, а његови креатори и протагонисти остварили иностране, угледне каријере. Улогу Мандарина на премијери тумачио је Стеван Гребелдингер, а Душка Сифниос појавила се у улози Девојке, који многи сматрају улогом њеног живота. „Помало гамен, помало девојче, натчулно експресивна, несвесна своје љупкости и шарма, прекрасне, као вајане фигуре издужених удова, Душка Сифниос је остварила креацију-савршенство“, забележила је у својој књизи Милица Јовановић. Ова Бартокова партитура интензивног динамизма, непрестаних ритмичких и метричких промена, дисонантних хармонских склопова и раскошне оркестрације, први пут је изведена на нашој

сцени, што је, за то време, био прави уметнички подвиг и смео и значајан искорак у авангардни музичко-сценски израз. Геометријска правилност која доминира декором, представљала је необично складан експресионистички адекват музичкој компоненти, што је, приликом гостовања, неретко било награђивано аплаузом при самом подизању завесе.

Сматра се да је ова узбудљива драма савременог веллеграда, која се окончава моралном катарзом, један од најзначајнијих остварења Парлићевог кореографског опуса. Београдску премијеру балета пратио је својеврсни шок, док је на иностраним сценама овај балет био описиван речју: *тријумф*. Године 1957. овим балетом свечано је отворен *Teatar nacija* у Паризу. У оквирима светских позоришних токова тога доба, *Чудесни мандарин* је снажно одударао по својој модерној кореографској концепцији, носећи печат снажног визионарског остварења, а у многим светским стручним публикацијама, ова кореографска поставка се и данас сврстава у ред најуспелијих инсценација овог балета-пантоми-ме. (наставиће се)

■ Милена Јауковић ■

ЈУН 2023.

СЕЗОНА 2022/23.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СУБ. 03.	ФАЛСТАФ / ПРЕМИЈЕРА опера Ђузепе Вердија	од 19.30
НЕД. 04.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.30
ПОН. 05.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
УТО. 06.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
СУБ. 10.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.30
ПОН. 12.	ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића	од 20.00
УТО. 13.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 14.	ГОДИШЊИЦА БИТКЕ НА КОШАРАМА Влада Републике Србије - Одбор за неговање традиција ослободилачких ратова Србије	од 20.00
СУБ. 17.	БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ/ПРЕМИЈЕРА три једночина балета на музику С. Рајичића, Е. Јосифа и П. Коњовића	од 19.30
НЕД. 18.	РАТ И МИР драматизација Федора Шилија по роману Л. Н. Толстоја / МАТИНЕ Свечана додела награде „Петар Банићевић“ за 2022. годину	од 11.00
	ФOLKЛОРНИ АНСАМБЛ „СВЕТИ ЂОРЂЕ“ - БАЛКАНСКА БАЈКА	од 19.30
ПОН. 19.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30
УТО. 20.	БАЛЕТСКИ ТРИПТИХ три једночина балета на музику С. Рајичића, Е. Јосифа и П. Коњовића	од 19.30
СРЕ. 21.	УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА комедија Душана Ковачевића	од 19.30
ЧЕТ. 22.	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића	од 19.30
ПЕТ. 23.	МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира	од 19.30
НЕД. 25.	БЕЛЕФ РАЗГОВОРИ - Добре приче Боб Гарфилд и Иван Станковић	од 19.30
ПОН. 26.	ТУРАНДОТ опера Ђакома Пучинија	од 19.30
УТО. 27.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синише Ковачевића	од 19.30
СРЕ. 28.	ГОСПОЊИЦЕ ИЗ АВИЊОНА гостује Национална опера и балет Републике Северне Македоније	од 19.30
ЧЕТ. 29.	ФАЛСТАФ опера Ђузепе Вердија	од 19.30
ПЕТ. 30.	ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић, по роману Милене Марковић	од 19.30
СУБ. 01.	СВЕЧАНА ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДАРКО КРАЉИЋ“ УДРУЖЕЊА КОМПОЗИТОРА СРБИЈЕ	од 20.00

ЈУЛ

ФОАЈЕ II ГАЛЕРИЈЕ

08. 06. ИНТЕРАКТИВНИ КОНЦЕРТ докторанада ФМУ, у 18 часова
10. 06. КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ у 17 часова

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

13. 06. МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЧЕТ. 01.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30
ПЕТ. 02.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30
НЕД. 04.	СЛИКА НЕПОЗНАТОГ адаптација романа „Изложба“ Миодрага Кајтеза, гостује НП „Тоша Јовановић“ Зрењанин и Стеријино позорје	од 20.30
ПОН. 05.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30
УТО. 06.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.30
СРЕ. 07.	ЖИВОТИЊСКА ФАРМА по роману Џорџа Орвела, гостује Академија уметности у Београду	од 20.30
ЧЕТ. 08.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30
ПЕТ. 09.	СИТНИЦЕ КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ драматизација Ђорђа Косића по роману Лоренца Маронеа	од 20.30
НЕД. 11.	У НАШОЈ ПЕЋИНИ - изведбено предавање Млади позоришни експерти	од 20.30
ПОН. 12.	ГОСПОЊА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик -	од 20.30
СРЕ. 14.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30
ЧЕТ. 15.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
ПЕТ. 16.	ГОСПОЊА АЈНШТАЈН драма Снежане Ђидић - титловано на енглески језик -	од 20.30
СУБ. 17.	НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека	од 20.30
УТО. 20.	УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“ у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“	од 19.00
СРЕ. 21.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30
ЧЕТ. 22.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30
ЧЕТ. 29.	СВЕ ШТО ВИДИМ С. Паркер, Л. Хохи и М. Лађевац гостовање са Новог Зеланда	од 20.30
НЕД. 02.	РИБАРСКЕ СВАЂЕ / ПРЕМИЈЕРА комедија Карла Голдонија	од 20.30
ЧЕТ. 06.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ / ПРЕМИЈЕРА у оквиру БЕЛЕФ-а по роману Владимира Пиштала, драматизација Катарине Тодоровић	од 20.30
ПЕТ. 07.	МИЛЕНИЈУМ У БЕОГРАДУ по роману Владимира Пиштала, драматизација Катарине Тодоровић	од 20.30

ЈУЛ

ГОСТОВАЊА

07. 06. МАГБЕТ трагедија Вилијама Шекспира - свечано отварање 31. ПОЗОРИШНОГ
МАРАТОНА, Сомбор
10. 06. УСПАВАНКА ЗА АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ драма Ђорђа Косића - ТЕАТАР ФЕСТ
„Петар Кочић“, Бања Лука
11. 06. ДЕЦА опера у 17 песама на музику Ирене Поповић по роману Милене Марковић -
ТЕАТАР ФЕСТ „Петар Кочић“, Бања Лука
17. 06. МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија - Bucharest Opera Festival, Национална
опера Букурешт, Румунија
20. 06. НАШ РАЗРЕД драма Тадеуша Слобођанека - Фестивал „Буцини дани“,
Александровац
24. 06. ОЧЕВИ И ОЦИ драматизација Кате Ђармати по роману Слободана Селенића -
Фестивал „Буцини дани“, Александровац
25. 06. КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића - Међународни
балетски фестивал „Плесне ноћи“ Љубљана, Словенија